

## Hồi 107

## Thiên Long Bang Tan Rã

L

ý Thanh Loan quát kiếm xông tới đánh liên tiếp công ra bảy đường kiếm một lượt, khiến Hồ Nam Bình bấn loạn.

Tuy bảy đường kiếm tấn công như vũ bão, nhưng Lý Thanh Loan không chút mệt nhọc, đường kiếm mỗi lúc một hăng.

Lý Thanh Loan một thiếu nữ ấu thơ song có võ công tuyệt diệu, làm cho Hồ Nam Bình phải thất đảm kinh hồn, không dám coi thường.

Hai tay Hồ Nam Bình nắm cứng Nhật Nguyệt Song Luân thủ thân, không có tham vọng tấn công nữa. Thấy vậy, Lý Thanh Loan muốn giành phần thắng cấp tốc ra chiêu Tinh Tỳ Tuyệt Học, đây là kiếm thuật huyền bí của Thiên Cơ Chân Nhân.

Đường kiếm này đánh ra xem như chậm chạp, nhưng chiêu thức ly kỳ làm cho đối phương khó tránh đỡ. Hồ Nam Bình có võ công thâm hậu, kinh nghiệm tác chiến phong phú nhưng cũng khó ứng phó với nàng.

Ban đầu Hồ Nam Bình cố gắng thủ thế một cách hữu hiệu, dần dần kiệt sức quỳnh lên. Còn Lý Thanh Loan tiếp tục công tới chiêu này rồi lại chiêu khác không ngớt. Nhắm những yếu điểm của đối phương mà đánh, nếu sơ hở một chút sẽ bị hại ngay.

Trận đấu đã đến giờ phút hồi hộp. Hồ Nam Bình cắn răng vận hết công lực ráng sức bình sinh vung Nhật Nguyệt Song Luân đỡ mạnh một cái rồi nhảy lùi ba bước, thò sau lưng rút ra một Phi Bạt, hét lên một tiếng phóng lên không trung. Phi Bạt phát ra một luồng kinh phong chụp tới Lý Thanh Loan.

Tiếng hét hòa lẫn với tiếng hú của luồng kinh phong nghe khủng khiếp.

Lý Thanh Loan biến sắc, nàng biết rằng không thể dùng kiếm đánh tan luồng ám khí này được, nàng muốn chạy đi, nhưng cũng không kịp.

Tình thế đang nguy cấp như vậy, bỗng một bóng người bay vút tới mang theo một luồng sáng đánh một cái, Phi Bạt của Hồ Nam Bình bị đánh rơi.

Đến phút cuối cùng Hồ Nam Bình mới dùng Phi Bạt phát ra khí độc này đủ làm cho Lý Thanh Loan chết. Không ngờ Mã Quân Vũ thấy được bay qua đánh rớt Phi Bạt của Hồ Nam Bình.

Hồ Nam Bình kinh hãi hét lên một tiếng than rằng :

- Mã tiểu tử ! Trời sanh người ra để phá Thiên Long Bang của chúng ta sao ? Ôi ! Ta sẽ không thoát khỏi tay chúng rồi.

Tiếng than chưa dứt, trong Thiên Long Bang đã vụt ra mấy bóng người. Vương Hàn Tương đến trước, xòe quạt đánh tới Mã Quân Vũ, Diệp Vinh Thanh, Cư Nguyên Phát và mấy tên cao thủ của Thiên Long Bang đến bao vây Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan.

Hồ Nam Bình bị trường kiếm của Lý Thanh Loan đánh tới tấp, tay chân đã rã rời bấn loạn, lại may vừa gặp cơ hội rảnh rang, hú lên một tiếng tung mình nhảy ra ngoài một trượng.

Các cao thủ trong cửu đại môn phái thấy thế muốn rút gươm vào trợ chiến với Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan. Bỗng một bóng đen bay chup đến làm mọi người đều sửng sốt.

Cái bóng đen này chính là Lâm Ngọc Bích. Nàng đã từ từ đi đến trước mặt Ngọc Chánh Tử, hai hàng nước mắt rùng rùng khẩn thiết gọi :

- Sư phụ !

Thông Linh đạo trưởng liếc nhìn nàng với vẻ mặt lạnh như tiền. Ngọc Chánh Tử như thông cảm nỗi đau khổ của nàng nên đưa tay lên vuốt làn tóc nàng và hỏi :

- Bích nhi ! Trót nửa năm nay con đi đâu vậy ?

Nàng không nhịn nổi, khóc lên thê thảm.

Bỗng nghe Thông Linh đạo trưởng nạt lớn :

- Đồ hư ! Người ở trên Côn Luân Sơn Kim Đỉnh Phong với Tô Hùng đã làm những việc gì người còn nhớ không ? Sao còn có thể đến đây gặp ta nữa ?

Những người xung quanh không hiểu gì cả nghe nói rất ngạc nhiên.

Lâm Ngọc Bích bị Chứng Môn nói như vậy liền phân trần :

- Quả đệ tử phạm tội nặng trong giáo quy. Đệ tử đến đây quyết một lòng liều thác để tạ tội ân sư, xin Chứng Môn hiểu cho vậy.

Thông Linh đạo trưởng bỗng nghiêm nét mặt, vung tay nói :

- Yêu nữ ! Còn không cút đi cho rồi còn đến đây làm gì nữa ? Ở đây mất mặt lắm !

Trước tấm lòng sắt đá của Chứng Môn sư bá, Lâm Ngọc Bích quá xấu hổ liền rút kiếm giơ lên toan tự tử.

Tất cả võ lâm cao thủ thấy thế ngạc nhiên. Thì lạ thay, cánh tay Lâm Ngọc Bích bỗng tê cứng, mũi kiếm chỉ còn hai tấc nữa mà không tự sát được.

Thì ra Bạch Vân Phi thấy vậy đánh ra một huyệt Ni Châu, trúng ngay huyệt đạo của Lâm Ngọc Bích để cứu một người lâm cơn uất hận. Bạch Vân Phi bay qua phía Lâm Ngọc Bích điểm hai huyệt đạo của nàng, quay lại mỉm cười nói với Thông Linh đạo trưởng :

- Thông Linh đạo trưởng ! Nếu văn bối sớm biết cách đối xử tệ bạc của tiền bối như vậy, thì không bao giờ văn bối giúp phá Thiên Long Bang đâu. Nay sở dĩ xảy ra cơ sự như vậy là do Tô Hùng của Thiên Long Bang mà ra. Sao tiền bối không đổ tội này lên đầu Thiên Long Bang mà lại nhẫn tâm buộc tội một thiếu nữ?

Thông Linh đạo trưởng quá tức giận việc Bạch Vân Phi can thiệp đến việc riêng của Côn Luân Tam Tử, nhưng nàng nói quá phải khiến Thông Linh đạo trưởng không còn biết luận ra sao ?

Thiên Hồng đại sư nói nhỏ rằng :

- Thông Linh đạo huynh ! Đáng lẽ chúng tôi không có quyền xen vào việc riêng của quý phái, song trong giờ phút nghiêm trọng này xin đại huynh vì đại cuộc mà nhẫn nhục. Lúc nào thôn tính được Thiên Long Bang sẽ hay.

Lâm Ngọc Bích than rằng :

- Tôi không được Chưởng Môn nhân sư bá tha lỗi, tôi thiết tưởng sự có mặt của tôi nơi đây cũng vô ích !

Nói xong, nàng tung mình nhảy thẳng vào miệng hố.

Lý Thanh Loan đang đánh với Hồ Nam Bình, thấy thế liền buông kiếm chạy theo Lâm Ngọc Bích.

Bạch Vân Phi cản lại, nói :

- Loan muội! Để cho Lâm tử đi ! Bây giờ muội phải xong tính cái nợ huyết thù với Hồ Nam Bình rồi mới đi tìm nàng chẳng muộn.

Lý Thanh Loan bị nàng khơi lại, khiến lòng đau xót nghĩ đến mối thù cha mẹ chưa trả được. Phỏng như không có bọn người đến trợ chiến kia chắc nàng đã hạ thủ Hồ Nam Bình rồi.

Nghĩ đến đây, nàng nhất quyết không chịu bỏ qua, liền nhảy đến chụp Hồ Nam Bình.

Cư Nguyên Phát, Diệp Vinh Thanh thấy thế cũng nhảy lên nghinh chiến cùng Lý Thanh Loan. Nhưng công lực của Lý Thanh Loan cộng với mối thù nên dữ hơn con hổ. Người ta nghe nàng hét lên một tiếng, tức thì trường kiếm trong tay múa ra một đường ngân hồng rẽ hai đánh ra hai người một lượt.

Tô Bằng Hải thấy tình thế quá nguy ngập, các cao thủ của Thiên Long Bang cuộc có thể bị hại dưới mũi kiếm kia. Bèn động gậy xuống đất nhảy tới trợ chiến.

Bạch Vân Phi nhảy tới đỡ Long Đầu Trượng, tiếp chiến với Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải né qua một bên, nhún chân tung mình nhảy đến chụp Bạch Vân Phi.

Nàng biết Tô Bằng Hải liều mạng, liền mỉm cười nói :

- Văn bối đối với Tô Bang Chủ không chút thù oán, nhưng sở dĩ văn bối đến đây tham dự là muốn các người phải giải tán Thiên Long Bang để khỏi gây thù hận với các cao thủ võ lâm trên giang hồ này nữa. Được như thế, văn bối sẽ lui về không làm khó tiền bối.

Tô Bằng Hải đang lúc giận không muốn nghe lời hơn thiệt liền hét lên một tiếng. Gậy trong tay liền điểm tới yếu huyệt của Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi hét lên một tiếng vận chưởng đập xuống.

Vì muốn cho địch thủ biết tay để thực hành theo lời đề nghị của mình nên nàng đánh ra chưởng này gồm đủ chín phần công lực.

Tô Bằng Hải đã bị Lam Tiểu Diệp đánh một chưởng chấn thương, nên còn sức lực đâu mà đỡ nổi chưởng của nàng nữa. Chỉ thấy Tô Bằng Hải lúc lắc mấy cái lui về phía sau bảy tám bước rồi mới gượng đứng vững.

Thừa thế, Bạch Vân Phi nhắm đầu Tô Bằng Hải chụp tới.

Tô Bằng Hải kinh hãi đôi mắt tròn tròn động long đầu xuống đất la thất thanh :

- Tất cả Thiên Long Bang! Xin hãy dừng tay !

Lúc này các phân cuộc chủ và cao thủ trong Thiên Long Bang đang bị võ lâm cao thủ của cửu đại môn phái vây chặt và đánh nhau dữ dội. Đang lúc nguy biến bỗng nghe Tô Bằng Hải ra lệnh ngưng chiến đấu. Võ lâm cửu đại môn phái thấy thế cũng đứng im.

Tô Bằng Hải thấy sự nghiệp xây dựng trong mười năm, nay bị phá vỡ nên đành nhẫn nhục tạm thời hưu chiến.

Tô Bằng Hải nói :

- Quân tử báo thù trăm năm không muộn. Hôm nay các người đã tàn phá Thiên Long Bang chúng tôi. Nhưng chúng tôi có năng lực kiến thiết lại. Bây giờ xin mời cửu đại môn phái tạm lui. Lão phu xin cảm ơn trước.

Nói đến đây, Tô Bằng Hải xoay mặt qua nói với Bạch Vân Phi :

- Bạch cô nương ! Ân huệ của cô nương hôm nay lão phu xin ghi nhớ. Sẽ có ngày nào đây lão phu sẽ đến Quát Thương Sơn trả lại.

Với trí thông minh của Bạch Vân Phi, nàng thừa hiểu ý của Tô Bằng Hải hẹn ngày nào sẽ đến Quát Thương Sơn báo thù.

Nàng cười dài nói :

- Nếu Tô Bang Chủ quá bộ đến Quát Thương Sơn, văn bối sẵn sàng hoan nghênh.

Nói xong, nàng quay đi.

Các cao thủ của Cửu đại môn phái thấy Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp ra tay phá tan sào huyệt của Thiên Long Bang ai nấy đều phấn khởi.

Thiên Hồng đại sư nói :

- Bạch thí chủ đã ra tay trợ giúp phá trận cùng võ lâm chúng ta có thể nói là công đức vô lượng. Xin mời dừng chân cho lão nạp đáp lễ.

Bạch Vân Phi nghe nói, xin phép từ chối ân nghĩa và nghiêng mình cáo biệt anh hùng Cửu đại môn phái rồi ra đi.

Tĩnh Huyền đạo trưởng than thở cùng Tùng Mục đạo trưởng :

- Ôi ! Ngày nay bần đạo mới biết trong đám anh hùng xuất chúng toàn là những anh hùng thiếu niên ! Chúng ta là những bậc già nua, tuổi tác gần đất xa trời. Rồi đây còn ai điểm xĩa gì nữa mà nói đến chuyện ân ân oán oán.

Sau khi phá tan trận thế của Thiên Long Bang. Cửu đại môn phái kiểm điểm lại các nạn nhân bị thương thì thấy Chưởng Môn nhân Hạ Vân Phong tuy bị Cán Nguyên Chỉ của Tô Bằng Hải đả thương, nhưng vì có cang khi hộ thân nên thương thế không nặng. Qua một thời gian vận công điều dưỡng nay đã bình phục như xưa. Duy chỉ có Chưởng Môn phái Hoa Sơn là Đỗ Duy Sinh và Chưởng Môn phái Tuyết Sơn Đằng Lôi bị thương hơi nặng nên vẫn chưa bình phục, cần phải có mấy đệ tử khiêng đi và các anh hùng cũng tiếp tục đổi bước.

Trong cửu đại môn phái, kẻ đi sau nhất là Côn Luân Tam Tử. Mã Quân Vũ nhân cơ hội ấy bước tới trước mặt Thông Linh đạo trưởng làm lễ thưa rằng :

- Đệ tử được Chưởng Môn sư thúc mở lòng cho phép ra trận để tận lực đề cao sư môn. Bây giờ việc đấu đã xong, không biết từ nay về sau Chưởng Môn sư thúc có vui lòng cho đệ tử về lại Côn Luân chăng ?

Sắc mặt Thông Linh đạo trưởng bỗng nghiêm khắc lạnh cười nói :

- Nếu người muốn trở về Côn Luân thì phải trên giang hồ hành đạo mười năm. Qua thời gian ấy ta thấy người không hành động làm nhục môn phái thì sẽ có thể trở về môn trường.

Mã Quân Vũ nghe nói thất kinh, mặt mày biến sắc. Chàng không hiểu tại sao Chưởng Môn sư thúc lại có một tấm lòng băng giá, không chút đoái tưởng đến tấm lòng khẩn thiết của chàng.

Mã Quân Vũ liền nhìn Huyền Thanh đạo trưởng để dò xét thái độ nhưng chàng vẫn gặp phải bộ mặt nghiêm trang, chàng đành thất vọng vì thấy có kêu nài cũng vô ích. Chàng than thở :

“Ta rất muốn báo ân, nhưng ân sư không đoái tưởng. Không biết mười năm sau ta có thể về lại môn trường không ?”

Than thở một hồi rồi lặng lẽ bước đi.

Bỗng đằng sau có tiếng thở thở :

- Vũ ca ! Huynh vội đi đâu đấy ? Chưa giết được Hồ Nam Bình để báo thù kia mà ? Đợi muội với nhé !

Nói xong, liền xông qua đám người Thiên Long Bang. Tức thì Bạch Vân Phi giơ tay ra can lại khuyên rằng :

- Loạn muội! Nên để cho lão thoát ! Thiên Long Bang bị chúng ta phá tan. Chúng đã chịu đầu hàng, lẽ nào ta hành động phi quân tử vậy. Tỷ tin chắc không bao lâu nữa chúng sẽ đến Quát Thương Sơn tìm thù. Lúc ấy muội giết lão cũng không muộn.

Lý Thanh Loạn suy nghĩ một lúc rồi đồng ý :

- Vâng ! Muội cho lão sống thêm một thời gian nữa.

Lúc này cửu đại môn phái đã lần lượt đi hết. Cảnh vật trở nên im lặng.

Mã Quân Vũ nghĩ đến thân phận mình càng thêm đau khổ nói với Bạch Vân Phi :

- Chưởng Môn sư thúc buộc tôi hành đạo trên giang hồ đằng đẳng mười năm rồi mới trở lại môn trường. Mười năm đối với tôi là một chuỗi thời gian dài dần đặc. Bây giờ tôi biết đi đâu đây ?

Mã Quân Vũ còn muốn nói gì nữa nhưng Bạch Vân Phi cướp lời :

- Vũ huynh Chớ nên buồn thảm. Nếu Thông Linh đạo trưởng không có lòng quảng đại, thì xin mời đến Quát Thương Sơn ở đỡ một thời gian đã...

Mã Quân Vũ nghĩ thầm :

“Đối với nàng thì việc ở đỡ một thời gian tại Quát Thương Sơn là tiên lắm. Ngặt vì Lam Tiểu Diệp đối với ta đã nặng tình ân ái, nếu ở đó ngày đêm nhìn nhau, tình ý ăn sâu, tơ tình trói chặt chừng đó khó mà gỡ được.”

Nghĩ đến đây, chàng đáp :

- Đại tỷ tỷ có lòng tốt, tôi xin đa tạ song đợi tôi lặn lội trên giang hồ một thời gian rồi mới trở về Thiên Cơ Thạch Phủ.

Bạch Vân Phi như hiểu ý cười rằng :

- Vũ huynh không muốn chung sống với chúng tôi, vậy tôi và Diệp muội xin về Quát Thương Sơn trước.

Nói xong nàng hú lên một tiếng. Linh hạc Huyền Ngọc lập tức bay đến đậu xuống bên Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi nhìn Ngọc Tiêu Tiên Tử và Phàn Tú Vỹ nói :

- Tôi và Diệp muội có chuyện về Quát Thương Sơn trước, các người đi về sau nhé.

Nói xong nàng cùng Lam Tiểu Diệp cỡi hạc đi mất.

Ngọc Tiêu Tiên Tử với vẻ mặt buồn buồn nhìn Mã Quân Vũ, khiến chàng thấy lạnh mình. Chàng không muốn cho ai buồn phiền vì mình nên mỉm cười nói :

- Cô nương có lòng vì tôi mà đến đây, ơn ấy tôi không quên nhưng nơi đây chúng ta không thể chuyện văn lâu được, vậy mong ngày sau chúng ta sẽ gặp mặt.

Nói xong chàng cùng Lý Thanh Loan bước lên đường.

Ngọc Tiêu Tiên Tử tuy có tình lưu luyến, nhưng trước mặt Phàn Tú Vỹ, nàng không thể tỏ tình gì hơn, đành thở ra một hơi dài náo ruột rồi bước đi.

Hai người đi một hồi, Lý Thanh Loan quay lại hỏi Mã Quân Vũ :

- Vũ ca ! Chúng ta đi đâu đây ?

Bị nàng hỏi đột ngột, Mã Quân Vũ cũng phải lững xững một lúc rồi nói :

- Huynh vì sư môn ra chút công lao trong đại hội đấu kiếm nhưng Chưởng Môn sư thúc vẫn không tha lỗi. Phạt huynh ở trên giang hồ hành đạo mười năm để xem hành động như thế nào rồi mới quyết định. Vậy huynh từ nay bốn biển không nhà thì đi là đi vậy chớ chẳng biết đi về đâu cả.

Im lặng một lúc, chàng tiếp :

- Loan muội! Sư bá, sư thúc đều thương muội. Vậy huynh khuyên muội nên về Côn Luân là tốt hơn. Đừng theo huynh làm gì thêm khổ cực.

Bỗng hai hàng nước mắt Lý Thanh Loan chảy ròng, nàng nghẹn ngào nói :

- Không lẽ huynh bỏ muội sao ? Muội chỉ vì huynh mới rời sư phụ, sư bá quyết cùng huynh hành đạo trên giang hồ mười năm. Huynh lại nhẫn tâm đuổi muội sao?

Mấy lời chân thành của Lý Thanh Loan, khiến chàng trầm nghĩ rằng :

“Lý Thanh Loan là một trang quốc sắc đối với ta đã nặng tình như vậy. Nếu xa ta mười năm thì nàng đau lòng biết bao.”

Mã Quân Vũ bèn an ủi :

- Loan muội! Nếu muội không muốn về Côn Luân thì huynh cũng không dám ép. Vậy thì muội cùng đi với huynh về nhà thăm một lần, kéo mấy năm xa cách quê hương lòng huynh mong nhớ. Chúng ta sẽ thăm nhà một thời gian, rồi tìm chỗ phong cảnh mỹ lệ, xa lánh loài người mà ẩn thân. Lúc đó chúng ta sẽ không biết gì ân oán trong chốn giang hồ này nữa.

Lý Thanh Loan nghĩ một lúc trả lời :

- Bây giờ cửu đại môn phái muốn đến Quát Thương Sơn tìm cuốn Quy Nguyên Mật Tập. Còn Thiên Long Bang cũng sẽ tìm lại Đại tỷ tỷ để báo thù. Do đó từ nay Quát Thương Sơn sẽ trở nên lắm chuyện. Đại tỷ tỷ và Lam tỷ tỷ đối với chúng ta như bát nước đầy, chẳng lẽ chúng ta lại không giúp một tay sao ?

Mã Quân Vũ như suy nghĩ điều gì, nên chỉ lặng thinh không đáp. Lý Thanh Loan nắm tay chàng, rẽ về ngã Quát Thương Sơn.

Hai người vừa đi vừa cười thong thả tiến bước dưới bầu trời. Chẳng bao lâu họ đã đến gần Quát Thương Sơn.

Đến đây toàn là cảnh cũ người xưa, thế mà Quân Vũ lòng cảm thấy khó chịu. Chàng thần thờ miễn cưỡng bước theo Lý Thanh Loan qua một cửa hang toàn bằng đá. Từ bên trong vọng ra những tiếng cười, tiếng nói. Thì ra bốn tỳ nữ của Lam Tiểu Diệp đang vui đùa.

Lý Thanh Loan chạy tới chào hỏi :

- Các tỳ chơi vui quá nhỉ ! Lam tỳ tỳ và Đại tỳ tỳ ở đâu ?

Bốn bạch y tỳ nữ mãi vui đùa, chợt thấy có người đến giật mình, quay lại thấy Lý Thanh Loan hỏi liền cười đáp :

- Lý cô nương ! Mã tướng công ! Các người đến vừa đúng lúc. Hai vị chủ nhân đang nhớ hai người đó.

Nói xong, đi trước dẫn đường.

Lý Thanh Loan vẫn nắm tay chàng theo bên gót các tỳ nữ nói nói cười cười rộn rã.

Một lúc sau đã đến ngoài Thiên Cơ Thạch Phủ trông thấy Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp đang ngồi hành công. Mã Quân Vũ ra dấu cho bốn tỳ nữ đừng làm ồn nên bốn tỳ nữ lặng lẽ bước ra.

Chỉ còn Lý Thanh Loan và Mã Quân Vũ đứng im ra đó, lặng nhìn hai người đang nhắm mắt hành công.

Một lát sau, hành công xong Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp quay lại thấy hai người đứng đó, ngạc nhiên hỏi :

- Không phải Vũ huynh hành đạo trên giang hồ sao ?

Mã Quân Vũ nghe nói, chàng cúi đầu hổ thẹn.

Lý Thanh Loan nói :

- Vũ ca không muốn đến đây, nhưng muội sợ Quát Thương Sơn sắp có chuyện nên muội đề nghị cùng Vũ huynh đến đây để giúp Đại tỳ tỳ.

Bạch Vân Phi nói :

- Vũ huynh tạm thời ở đây, ngày đêm cùng chúng ta nghiên cứu võ công thì hay quá...

Mã Quân Vũ lặng thinh không đáp. Lý Thanh Loan như hiểu ý khuyên chàng :

- Vũ ca đừng có nghĩ vớ vẩn nữa ! Cuộc đấu kiếm vừa rồi chưa có kết quả như ý mà đã tan cuộc. Các cao thủ cứu đại môn phái và Thiên Long Bang sẽ đến Quát Thương Sơn tìm

ba cuốn Quy Nguyên Mật Tập. Huynh nên nhận lời khuyên của Đại tỷ tỷ ở lại đây giúp Đại tỷ tỷ là lẽ phải...

Nói xong, nàng nhìn Mã Quân Vũ như dò xem ý kiến.

Mã Quân Vũ than thở :

- Đã đến đây thì phải chịu vậy thôi, chứ còn biết nói gì hơn.

Từ đó Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan ở lại trong Thiên Cơ Thạch Phủ. Ban ngày cùng Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp luyện tập võ công, lúc nào rảnh thì cùng nhau đi dạo xem phong cảnh trên Quát Thương Sơn, hưởng một cuộc sống an nhàn thích thú, làm cho tiêu tan mất ý chí giang hồ của chàng.

Thời gian quá nhanh, mới đây mà đã ngót một năm rồi. Bỗng một đêm trăng, bầu trời trong vắt như mặt nước hồ thu, bốn người đang thưởng nguyệt. Thành linh trên trời có tiếng hạc kêu làm cho Bạch Vân Phi ngạc nhiên nói :

- Linh hạc Huyền Ngọc rất linh tính. Ban nãy nó kêu hú thì chắc có việc gì đây. Không lẽ Quát Thương Sơn lại sắp xảy ra biến cố.

Mã Quân Vũ đoán :

- Chắc có lẽ Thiên Long Bang và Cửu đại môn phái đến Quát Thương Sơn tìm kỳ thư.

Lam Tiểu Diệp cười :

- Nếu vậy chúng ta đi xem thử !

Nói xong, nàng lập tức bay nhanh ra khỏi thạch phủ. Bạch Vân Phi đi tiếp theo cùng Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan. Chỉ để lại Phàn Tú Vỹ ở lại canh giữ mà thôi.

Bạch Vân Phi bay ra khỏi hang, đưa mắt quan sát tứ bề, chỉ nghe tiếng hạc kêu hú vang trời. Bạch Vân Phi ngoắc một cái. Linh hạc từ từ hạ xuống.

Bạch Vân Phi quay lại dặn :

- Các người tạm thời ở đây, đợi tôi lên đỉnh xem thử. Nếu phát hiện địch nhân, lập tức tôi báo tin cho biết.

Nói xong, leo lên lưng hạc bay thẳng qua tuyết cốc, nơi mà Tô Hùng nhảy xuống ngày xưa.

Mã Quân Vũ, Lý Thanh Loan, Cùng Lam Tiểu Diệp đứng nhìn theo Bạch Vân Phi chỉ trong chớp mắt đã mất dạng.

Bạch Vân Phi ngồi yên trên lưng hạc, nhìn xuống hố thấy hai bóng người, nhờ ánh trăng vằng vặc, nên nàng nhận rõ hai bóng kia chính là Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh.

Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh nghe tiếng gió ngược mắt lên nhìn thấy Bạch Vân Phi thì sửng sốt và thất vọng.

Bạch Vân Phi liền hú lên một tiếng để báo tin cho Mã Quân Vũ, Lý Thanh Loan và Lam Tiểu Diệp, rồi lấy tay đập lên lưng Linh hạc.

Con Linh hạc từ từ hạ xuống. Khi còn cách mặt đất chừng một trượng, nàng từ trên lưng hạc nhảy xuống đất một cách nhẹ nhàng như lá rơi.

Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh thấy thuật kinh công của Bạch Vân Phi rất thần phục.

Đỗ Duy Sinh muốn che dấu hành động của mình bèn mơn trớn :

- Bạch cô nương có thuật kinh công hay quá ! Lão phu rất thần phục...

Bạch Vân Phi gườm Đỗ Duy Sinh một cái rồi nói :

- Nói hay quá ! Đỗ lão tiên bối và Hạ đạo trưởng trong đêm hôm đến Quát Thương Sơn này không biết có việc gì quan trọng ?

Đỗ Duy Sinh đáp :

- Chúng tôi đến đây chứ chưa hề đến phá Thiên Cơ Thạch Phủ ? Chúng ta mỗi người đi một lối, lão phu thiết tưởng cô nương đừng đá động đến chúng tôi thì tốt hơn.

Bạch Vân Phi đáp :

- Đỗ lão tiên bối khéo nói quá ! Hai vị không quản xa xôi quá bộ đến đây, nếu không ngoài mục đích tìm võ lâm kỳ thư Quy Nguyên Mật Tập, không lẽ còn việc gì trọng yếu hơn nữa?

Hai vị Chưởng Môn này bị nói trúng tim đen, nên hơi mất tự nhiên. Đỗ Duy Sinh nổi lên cười một cách điên cuồng.

Với giọng nói mỗi lúc một to dần rồi sặc sụa như sấm hà đông có ý thị uy, khiến Bạch Vân Phi thêm bức tức, nàng nói :

- Đỗ lão tiên bối ! Với giọng cười khiêu khích ấy đã làm gì được ai ? Văn bối muốn thử sức hai người đây !

Tuy biết Bạch Vân Phi có võ công hùng mạnh, nhưng không lẽ mang lấy tư cách Chưởng Môn nhân lại có thể nhịn được sao, Đỗ Duy Sinh lạnh lùng hừ một tiếng và nói :

- Nữ oa nhi ! Người chớ tự phụ, đầu lão phu có chôn xác nơi đây cũng cương quyết thử chơi mấy chiêu.

Bạch Vân Phi cười khúc khích đáp :

- Văn bối tài hèn sức yếu đâu dám bì với hai vị Chưởng Môn. Bây giờ tôi đề nghị tất cả chạy xuống tuyệt cốc tìm cuốn kỳ thư Quy Nguyên Mật Tập. Nếu ai tìm được trước thì người ấy là chủ nhân cuốn sách ấy. Như vậy có được không ?

Đỗ Duy Sinh chưa kịp đáp thì Hạ Vân Phong đã cướp lời :

- Được ! Bạch cô nương đừng ân hận...

Bạch Vân Phi thấy Hạ Vân Phong hy vọng trăm phần trăm cuốn sách ấy sẽ về tay lão liền mỉm cười nói :

- Nếu cuốn kỳ thư ấy chúng tôi tìm được trước, thì hai vị Chưởng Môn đừng có manh tâm tranh giành nhé.

Hạ Vân Phong cười ha hả, nói :

- Bần đạo tuy bất tài nhưng không đến nỗi tiểu nhân đến thế, cô nương cứ yên tâm...

Lam Tiểu Diệp nghe liền đuổi đến gờm gờm hai vị Chưởng Môn.

Đỗ Duy Sinh nảy ra một ý kiến, bèn đề nghị :

- Muốn đánh cược. Lão phu xin ra một yêu sách là sau khi xuống hố tìm kỳ thư phải tự lực mà đi, không nhờ vào một vật gì khác.

Bạch Vân Phi chưa đáp lời, Lam Tiểu Diệp nghe nói không chịu nổi, nói :

- Đỗ lão tiên bối ! Người tưởng chúng tôi không có linh hạc thì không xuống được sao ? Hãy để tôi xuống trước cho người coi.

Nói xong, nàng liền vọt qua đầu Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh bay thẳng xuống tuyệt cốc.

Hai vị Chưởng Môn nhân không ngờ thiếu nữ ấy lại tài ba như thế, hai lão hét lên một tiếng, nhảy tung lên rồi từ từ hạ xuống tuyệt cốc.

Bạch Vân Phi vẫn bình tĩnh theo sau một cách dễ dàng. Hai vị Chưởng Môn thấy thế càng thán phục.

Tuyệt cốc kia quanh năm mịt mờ tối tăm, người thấy mùi lạnh lạnh, ướt ướt trơn trơn.

Bốn người này đều là cao thủ áp dụng đại phi hành, ngón chân chỉ nhè nhẹ vịn vào đất, để mượn lực nhảy xuống, chẳng khác sao băng, chỉ trong nháy mắt đã đến đáy hố.

Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan đến chậm hơn Lam Tiểu Diệp, đến đây không còn một bóng người, chỉ thấy Linh hạc Huyền Ngọc bay trên không.

Mã Quân Vũ thấy hành động của Linh hạc thì biết Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp đã đi xuống tuyệt cốc, liền nói với Lý Thanh Loan :

- Loan muội ! Đại tỷ tỷ và Lam cô nương có lẽ đã đi xuống tuyệt cốc rồi ! Chúng ta cũng đuổi xuống đi, để có gặp cừu địch thì chúng ta tiếp ứng.

Lý Thanh Loan gật đầu đề nghị :

- Chúng ta kêu linh hạc cùng cỡi xuống có được không ?

Nói xong, nàng bắt chước Bạch Vân Phi hú lên một tiếng.

Linh hạc Huyền Ngọc lập tức bay đến hạ cánh bên hai người.

Lý Thanh Loan cười rúc rích tỏ vẻ sung sướng, nói :

- Huyền Ngọc ! Người chở ta và Vũ ca bay xuống tuyệt cốc tìm Đại tỷ tỷ được không ?

Con linh hạc như biết tiếng người, nghe nói liền cúi đầu xuống. Lý Thanh Loan vừa cười, vừa nắm tay Quân Vũ leo cỡi lên linh hạc bay lên rồi từ từ bay xuống hố.

Hai người ngồi trên lưng hạc nhìn xuống hố chỉ thấy mây khói mịt mù, không tìm thấy bóng người. Phút chốc vượt qua làn mây khói, cảnh vật dưới hố mới rõ dần.

Chỉ thấy tầng cây rậm rạp, cỏ mọc quá người, hai người quan sát tứ bề vẫn không thấy ai cả.

Bỗng nhiên dưới hố vang lên một tiếng hét. Hai người đoán biết ở đó đã phát sinh ra việc không hay.

Nghe tiếng hét, Lý Thanh Loan kéo Mã Quân Vũ nói :

- Vũ ca ! Chúng ta mau mau bảo linh hạc hạ xuống coi có phải Đại tỷ tỷ đã gặp cừu địch dưới đáy hố không ?

Mã Quân Vũ gật đầu, lấy tay đập nhẹ lên cổ linh hạc, nó liền từ từ hạ xuống.

Còn cách đất ba trượng, Mã Quân Vũ đã nhảy xuống. Lý Thanh Loan cũng nhảy theo. Linh hạc một mình bay lượn trên không, chốc chốc lại gáy lên như yểm trợ cho đoàn binh ra trận.

Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan vừa rớt xuống đất, thì nghe văng vẳng có tiếng hét, hình như từ phía xa kia.

Hai người lập tức dùng khinh công chạy nhanh, chỉ chớp mắt đã vượt qua hai mươi trượng.

Lúc này tiếng hét kia nghe đã gần, phóng chừng lối mười trượng nữa. Muốn đến đó phải vào một cái hang. Chỗ hang này có mấy tảng đá che mất nửa lối đi, chỉ còn đủ cho một người chun qua.

Trong hang kia vẫn phát ra tiếng hét liên tiếp. Mã Quân Vũ cảm thấy lạnh mình. Lý Thanh Loan chạy tới, kéo tay Mã Quân Vũ nói :

- Vũ ca ! Chúng ta đi vào xem có được không ?

Mã Quân Vũ nháy một cái, đáp :

- Loan muội! Đừng vội ! Đã đến chỗ nguy hiểm rồi. Chắc có lẽ các võ lâm cao thủ của Cửu đại môn phái và Thiên Long Bang đã tập trung nơi đây. Bây giờ cừu địch chưa phân rõ, phải cẩn thận mới được...

--- oOo ---